

La festa de Francesc

Dv, 20/09/2013 per Ramon Bassas

[Roba estesa](#)

A mi també em passa. Tenia ganes de sentir i veure un Papa així enlloc de complicar-me la vida intentant desxifrar les intencions i posant tot l'esforç en cada escletxa de llum del seu antecessor. Pensava que com s'ho faria, Benet XVI, per conjugar la seva alta aposta intel·lectual pel sentit i per situar la persona i la seva integritat al centre del món, el gran repte d'aquest món, amb diàleg sincer amb les filosofies de la sospita i envoltat de bisbes obsessionats amb el sexe; la seva decidida intenció de netejar colgada per la (disculpin) merda que ho feia prometeicament inútil; l'interès en recollir i representar una tradició genuïna (el llatí o les sabatetes eren les anècdotes) que pesa, encara més sobre una espatlla envellida; en imposar serenitat en un niu d'escurçons, o de corbs, que -com en tota novel·la policíaca dolenta-carreguen el mort al majordom. Com s'ho faria?, pensava. Segurament ell tampoc ho sabia i per això, també recollint-ho de la tradició, va plegar. "No tinc forces". *Chapeau*.

El seu successor va com una moto. Hàbil gestor de les dots de comunicació i dels gestos, no n'ha deixat de fer cap des del primer dia. Amb les reformes el trobem més prudent i diu ara, en la famosa [entrevista](#) de *Civilità catollica*, que és perquè ho ha de consultar. Els gestos i les paraules del papa Francesc tenen una conseqüència immediata que, de moment, no decau, ben al contrari: complau àmpliament l'opinió pública i, sobretot, els sectors progressistes de l'Església, entre els que més o menys m'identifico. La prioritat pels pobres, el respecte als individus tot i l'aparent *pecat*, una *canya* increïble als clergues, la prevalença del testimoni davant la doctrina, la insinuació de revisió d'algunes qüestions que clamen al cel al si de l'Església (els teòlegs apartats, les dones, els divorciats, els gais) i alguna altra cosa han despertat l'eufòria del món. Jo, ja dic, ara respiro més tranquil i també tinc una certa sensació d'alliberament. De "ja era hora". De descansar una mica, de fer festa.

Ah, i també *disfruto* pensant en la cara que deu fer ara mateix Rouco Varela.

Dues gotetes d'aigua al vi

Ara bé, quan hi ha tanta *unanimitat* sempre sospito una mica. Em passa com amb la independència. Tot i que hi tinc reticències (crec que és bo respirar, que està bé reconèixer el que es fa bé i no puc suportar els *rabadans* que no permeten alegries), hi ha un parell de coses d'aquesta gran expectativa que m'agradaria assenyalar perquè no tinguem la gran decepció massa d'hora, sense posar més que dues gotetes d'aigua al vi, com Nostre Senyor. Al contrari que amb el president Montilla, bon senequista, l'home dels fets sense paraules, Francesc -de moment- és l'home de les paraules sense fets, com el tòpic *porteño* marca. Sense fets substancials, vull dir. ¿Hem d'endevinar, per exemple, que darrere de les paraules del pontífex hi ha un *programa*? ¿El comença algun dia? ¿Amb qui compta? ¿Com s'ho farà per vèncer les resistències?

La segona goteta d'aigua l'aportava avui gràficament Gregorio Luri [al seu bloc](#), on titllava Bergoglio de ser "el ZP de l'Església" perquè "va de guays" i sembla que vulgui apartar tot el que molesta. "Pero el mayor regalo de los dioses no se encuentra en lo que callan, sino en lo que prohíben. 7 de los diez mandamientos de

la iglesia católica comienzan con un "no", diu Luri. "Los otros son: Amarás a Dios sobre todas las cosas, santificarás las fiestas y honrarás a tu padre y a tu madre". I afegeix "Allá donde hay una moral, sea la que sea, se encuentran estos tres elementos: fe (amarás a tu moral por encima de cualquier otra), obediencia (cumpliré los preceptos de esta moral) y prohibición (no haré...). A mi me da la sensación de que el papa Francisco quisiera barrer todos los nos de la moral cristiana, guardarlos bajo la alfombra de San Pedro, y permitir que se manifestara de manera espontánea una moral del sí".

Però torno enrere. Francesc és un bé de Déu, apunta bé i s'esforçarà en fer una Església millor. Jo ho crec així. No tan sols una Església que cau millor. Per això, perquè el món líquid no acabi aigualint la festa, em temo que no haurem de descansar, que no ho haurem de donar tot per fet i que no s'hi valdrà badar en la forta exigència, esforços i dubtes que suposa, moltes vegades, seguir el camí de plenitud i d'alegria que proposa Jesucrist. "Potser tenen raó els dies feiners", deia Gil de Biedma.